

NOVEMBER-INNHOLD

✓ Leder: Ungdommen og årsplanen.

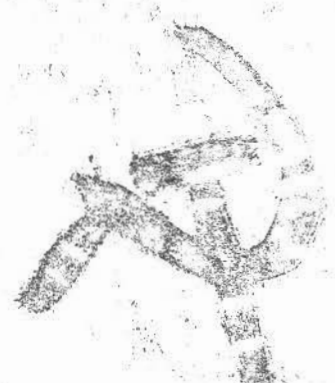
Artikler:

- ✓ 1. Fram for distriktets veggavis.
- ✓ 2. Bruk årsplanen til å styrke den faglige politikken.
- ✓ 2b. RED. anm.
- ✓ 3. Noen erfaringer i kampen mot byråkrati.
- ✓ 4. En stand. Ungdommen.
- ✓ 5. Nok en politisk oppsigelse.
- 6. Oppsummering av 1. mai arbeidet i distriktet.

Debatt:

- ✓ 7. Kommentarer og kritikk til det utsendte forslaget til beretning til Kvinnefrontens landsmøte 1 november 1977.
- 8. Kritikk av demonstrasjonene til støtte for Chamignonarbeiderne.
- ✓ 9. Svar på kritikken.
- ✓ 10. Bra i teorien, men....
- ✓ 11. Reis kampen mot det økonomistiske avviket i den faglige kampen.
- ✓ 12. Sjølkritikk fra RED til BO.
- 13. Fra aug.nr: Til kamp mot gamle ideer om hva hovedmotsigelsen i partiet er.
- ✓ 14. En politisk oppsigelse.

KAMP
OG
SEIER

TOM SIDE

Flaks.: Kanskje dere var om ungdommer som tar å utsette seg for det braket det blir dersom de står å brenne karakterboka si i skolegården. Det kunne blitt litt av en aksjon! Men samtidig må de som evt. gjør det være forberedt på utvisninger - vi hadde slike tilfeller på Manglerud ungdomsskole for 1-8 år siden.

Om dere ikke går så drastisk til verks, fins det andre aksjoner mot karakterer og normale prøver. Du har vel fått kommet med en ny ideerendel om dette.

Selges det rorn i kjøpesentera hos dere? Kanskje ikke der prøvste, men likevel... Her kan en aksjon så absolutt være på sin plass.

Kanskje kjøpesenteret også selger sør-afrikanske varer? Har dere undersøkt dette og hva har dere funnet ut av det? Å gjøre med det?

Å gjøre RU og NKS til sterke redskaper for partiets ungdomspolitik.

Glem ikke det tredje elementet i hovedmålsettinga. Trekk RU eller NKS med i aksjonene helt fra starten av, la ungdomsmedlemmene med utalent den hovedsakte ungdommen, ut av isolasjonen og sektoriseringa. Hjelp dem til å bli i stand til sjøl å lede aksjoner blant ungdomsmassene.

Noen steder har vi relativt aktive og framskredne ungdomslag som også kan lære oss mye om jobbinga blant ungdommen.

Men allfor mange steder må vi bygge opp RU fra bunnen av. Fordi det ligger fars redskaper eller i hvert fall bare noen svarte.

Uten et sterkt RU-lag vil vi ikke lengden være i stand til å holde det bra grepet om ungdomsarbeidet som vi skal kjempe oss til gjennom karakterer derfor må bygginga av RU bli en svært sentral oppgave for partiet.

Kamerater, Di har bestemt at november måned skal være aksjonsmåned for ungdomskampanjen - det vil si at aksjonene alt bør være i gang når dere leser dette. Desember skal i hovedsak brukes til oppsummering av erfaringene fra aksjonene og videre studier. (Erfaringsmessig er ungdommen mye opptatt med tentamener o.l. i desember og derfor vanskeligere å få med i aksjoner da.)

Vi vil også minne om gjeststudiene for oktober som var klassikerneffekt på ungdommen siden dette heller kan forholdvis seint ut, synes det raske dersom du ikke allerede har gjort det, men la ikke disse studiene hindre deg i å gå ut i aksjoner, men virke som en støtte.

På oppdrag fra OS
Peder

AKSJEONER BLANT UNGDOMMEN

Det er viktig å vite at ungdommen er en masse mennesker som har ulike interesser og behov. Derfor er det viktig å vite hva ungdommen trenger og hva de vil ha. Dette kan vi gjøre ved å lytte til dem og snakke med dem. Vi kan også gjøre det ved å gjøre undersøkelser og spørreundersøkelser. Dette kan hjelpe oss å forstå ungdommen bedre og gjøre oss i stand til å gjøre det vi kan for å hjelpe dem.

Det er også viktig å vite at ungdommen er en masse mennesker som har ulike interesser og behov. Derfor er det viktig å vite hva ungdommen trenger og hva de vil ha. Dette kan vi gjøre ved å lytte til dem og snakke med dem. Vi kan også gjøre det ved å gjøre undersøkelser og spørreundersøkelser. Dette kan hjelpe oss å forstå ungdommen bedre og gjøre oss i stand til å gjøre det vi kan for å hjelpe dem.

Det er også viktig å vite at ungdommen er en masse mennesker som har ulike interesser og behov. Derfor er det viktig å vite hva ungdommen trenger og hva de vil ha. Dette kan vi gjøre ved å lytte til dem og snakke med dem. Vi kan også gjøre det ved å gjøre undersøkelser og spørreundersøkelser. Dette kan hjelpe oss å forstå ungdommen bedre og gjøre oss i stand til å gjøre det vi kan for å hjelpe dem.

BRUK ÅRSPLANEN TIL Å STYRKE DEN FAGLIGE POLITIKKEN

Faglig utvalg har gitt et industrilag i oppgave å gjennomføre en undersøkelse. Den tar for seg fire områder/spørsmål:

1. Lag en analyse av hvem som er arbeideraristokrater på plassen.

2. Vurder objektivt grunnlag for oppkjøp.

3. Foreta en tredeling av massene på stedet.

4. Undersøk motsigelser mellom forskjellige grupper arbeidere og årsakene til disse. Studiehenvisninger: Lenins analyse av arbeideraristokratiet, og artikler i TF om samme tema. Maos prinsipper for tredeling av massene.

Målsettinga med undersøkelsen er først og fremst å bekjempe subjektivisme og byråkrati i FV og avdelingene. Vi vil også få fram motsigelser som står i distriktet, spes. på spørsmålet om a.a. Deler av undersøkelsen blir derfor oppsummert i KOS, og vil gå som føljetong ei stund fremover. Vi oppfordrer enkeltmedlemmer og lag om å hve seg inn i diskusjonen i form av innlegg, kritikk og kommentarer.

FU

ARBEIDSPLANUNDERSØKELSER

Spørsmåla ble fordelt på medlemmene uten forhåndsdiskusjon. Vi unngikk derfor et ekstra møte men på den andre sida krevde dette større sjølstendighet av kaderen. Resultatet var da også temmelig ujevnt da det ble lagt fram på et undersøkelsesmøte. Stort sett var det lite motsigelser og kommentarer på to og fire. Vi dropper derfor disse i denne omgang, sjøl om vi fortsatt har overflatiske kunnskaper.

Om tredeling av massene: Hovedsvakheten ved denne undersøkelsen var at den tok utgangspunkt og konsentrerte seg

ensidig om ei vurdering av massenes forhold til oss. Dette er klart i samsvar med feil i masselinja vår.

Vi mobiliserer massene på "vå saker, på våre forslag til tariffoppgjøret, 1.mai og 8. marsparoler. De som støtter oss på klubbmøtene er fremskredne. Hva glemmer vi? Jo, at massene sjøl har krav, at det skjer mye som ikke ikke legges fram skriftlig til klubbmøtene. At mange forsvarer arbeidskamerater, tar igjen med formenn og sjefer, og går på klubbstyret med større dristighet enn vi.

Undersøkelsen viser tydelig at vi ser på oss sjøl som heltene, og at vi har et subjektivt syn på hva som er fremskredent. Hvordan kan vi bruke metoden fra massene til massene når vi ikke kan få øye på alt som egentlig skjer med bra ting blandt massene daglig. Dette er det viktigste å følge opp i undersøkelsen av nivået blandt massene på jobben.

Arbeideraristokratiet

Denne delen av undersøkelsen avdekket skarpe og grunnleggende motsigelser i avdelingene. Den avdekket mangelen på konkret analyse, subjektivisme og overflatiskhet. De viktigste motsigelsene: A. Hvilken rolle spiller subjektive kriterier i forhold til objektivt grunnlag. Flertallet vurderte arbeideraristokratenes politiske standpunkter som viktige for å finne fram til hvem som tilhørte dette sjiktet. Bare en mente dette var helt underordna. Forslaget som ble lagt fram på møtet bar preg av dette. Svært ofte var begrunnelsen for å plassere

en fyr i a.a. at han var reaksjo-
nær og tok standpunkt mot arbeid-
era i konkrete saker. Uenigheten
var stor på hvem som skulle plas-
seres i a.a. Dette viser nødven-
digheten av å bruke Lenins
kriterier-spm. om bestikkelser
som grunnlag for analysen av a.a.

En annen motsigelse var om
arbeideraristokratene på vårt
sted var betalt av superprofitten.
Ifølge Lenins analyse må de være
det. På den andre sia kom det
fram argumenter som "Bedriften
vår er liten, den er ikke en
imperialistisk monopolbedrift".
"Vi kjenner for dårlig til bedrift-
ens økonomi til å kunne si at det
eksisterer superprofitt".

De som mente a.a. var
bestukket av superprofitten hadde
få konkrete argumenter. Det kom
fram en god del andre motsig-
elser som vi ikke fikk særlig
mye tid til å utdype.
Laget oppsummerte undersøkelsen
som meget viktig. Den avslørte
huller og feil på en helt annen
måte enn teoretiske diskusjoner.

Det er ikke lenger nødvendig å
skrive på stensil, men de som
skriver på maskin bør lage to
spalter på sida, gjerne sette
på mellomtitler, og bare
bruke svarte typer.

RED

Vår avdeling var en av de første til å bli undersøkt av D:S. Utifra dette var det en soleklar plikt for oss å dele våre erfaringer med andre avdelinger. Dette har blitt utsatt over lengre tid og betyr at vi har vært med på å sabotere en tidlig fremgang i kampen mot byråkratiet i partiet. Dette må vi ta sjølkritikk for. Det skyldes, i hvert fall hos meg, at jeg har vanskeligheter med å skrive, med å uttrykke meg. Men dette er tross alt en treningssak, noe som jeg kan bekjempe ved hjelp av andre kamerater. I tillegg har jeg sånne tanker som går på at det bare er skolerte folk som skriver i KOS. En slik tanke er ganske skadelig. Det betyr at jeg og sikkert mange andre overlater innholdet i KOS til såkalte eksperter og derfor åpner for at gærne linjer kan komme fram uten at grunnplanet er i stand til å kontrollere dem. At jeg ikke skriver til KOS betyr at jeg hindrer min egen utvikling og svekke partiet.

Vår avdeling var sterkt preget av byråkratiske feil. Monopolisering av arbeidet, dårlig kaderfostering, mangel på rapportering, oppfølging av vedtak, o.s.v., var utbredt. Kritikk/sjølkritikk var uteblitt eller et teknisk punkt på dagsorden. Vi hadde for mange, lange møter. Forskjellen mellom teori og praksis var ganske stor.

Det første tiltaket vi gjorde var å skifte ut styret med en del nye folk som hadde vært fremskredne i kritikken av styrets arbeid. Den tidligere formann som hadde stått i spissen for byråkratiet i avdelinga ble skiftet ut med en som helt opplagt hadde et lavere teoretisk nivået enn den tidligere formannen men hadde vist evne til organisatorisk tiltak, til å gripe fatt i teorien raskt og føre den ut i praksis. Det ble oppsummert at han hadde i tillegg en bra masselinje i motsetning til den tidligere formann som drev lite massearbeid. Det ble valgt inn flere i styre for å lette styrets arbeid i en forholdsvis stor avdeling.

Et annet viktig tiltak var å sette opp en rutine for styrets kontakt med medlemmene. Ansvar for kadrene i avdelinga ble delt blant styremedlemmene. På denne måten kunne vi utvide kontakten med medlemmene utover det å bare gi beskjeder. Dette skulle sees på som en politisk oppgave. Det skulle være en tid hvor man kunne gjøre undersøkelser, reise kritikk og sjølkritikk, og å følge opp vedtak. Vi så på dette som et konkret tiltak som å styrke kaderarbeidet og styrets grip på medlemmene. Gjennom denne rutinen kunne vi også løse en god del problemer uten at de måtte løses gjennom avdelingsmøter.

Et tredje tiltak var skikkelig protokollføring av styremøter og avdelingsmøter. Vedtak skulle understrekes i protokollen og

hovedansvaret for utførelsen av disse ble lagt på sekretæren. Det ble sett på jobben til sekretæren som en teknisk oppgave istedenfor å se på den som en viktig politisk oppgave, hvor man måtte bli annet ansvaret for å gjøre styret/avdeling oppmerksom på uopplagte vedtak, o.s.v.

Var avdeling ser på disse tiltak som bare en begynnelsermann i hvert fall mener vi at de kan brukes som raaskap i kampen mot byråkrati. Vi oppfordrer andre avdelinger å bruke våre erfaringer

AK

NOK EN POLITISK OPPSIGELSE

ERFARINGER MED ARBEIDERARISTOKRATIET

Da jeg begynte på trykkeriet som hjelpearbeider fikk jeg vite at han som var hjelpearbeider før meg hadde fått sparken. Han var pakistaner, og jobba sammen med meg de første 14 dagene (hans 14. siste). Jeg spurte hvorfor han fikk sparken, men han visste ikke. (snakka dårlig norsk) Skjønnte han hadde kranla med sjefen, og gått hjem i sinne. Det var også den offisielle grunnen for oppsigelsen. Jeg snakka med de andre jeg jobba sammen med og spurte hva de mente. Alle syntes han var flink til å jobbe og kunne ikke skjønne at det var noen grunn til å si han opp. Snakka også med tillitsmannen (han blei hissig da jeg blanda med oppi ting jeg ikke hadde noe med). Fikk høre av flere av de andre at jeg måtte ikke tro at tillitsmannen la to fingre i kross for å hjelpe noen. For øvrig: å være hjelpearbeider på trykkeri er det værste helvete jeg har opplevd. Skal en kunne bruke ordet slave idag så må det brukes her. Jeg har aldri i mitt liv jobba og slitt så mye som jeg gjorde der. Fikk alle drittjobba, og hvis jeg en gang ba om hjelp ble jeg møtt med et flir. (av sjefen, jeg hadde to stykker) Etter en måned, fredag en time før slutt, fikk jeg skriftlig oppsigelse. Der var brukt to grunner: "de mange tunge løft som vil komme" og "graden av tjenestevillighet har vært for liten". Jeg godtok selvfølgelig ikke oppsigelsen. Så jeg spurte først den ene sjefen, nei, han visste ingenting. Så den andre (bror til disponenten). Han visste heller ingenting, han hadde bare sagt at jeg hadde dårlig rygg (noe jeg aldri har hatt). Så spurte jeg kontorsjefen (som hadde skrive under oppsigelsen). Han hadde ingenting med det, han hadde bare skrevet hva han hadde fått beskjedom.

Tillitsmannen syntes ikke det var bra, men mente at jeg som hadde partium, burde finne meg en skikkelig jobb, og ikke bruke krefter på å få igjen denne drittjobben. (Han gjorde da også alt han kunne for å hindre at jeg fikk jobben igjen.) Etter et møte med ledelsen, sa ledelsen han kunne gå rundt med en underskriftsliste, så hvis alle skrev under på at de var fornøyd med min innsats, kunne jeg få jobben igjen. Dette ville han ikke gjøre, og begrunna det med at det var ikke han som hadde sagt meg opp!! Skal en slik liste gå rundt, får ledelsen oppselv gjøre det!!

Han ville ikke bråke mer med saken, så han sendte den over til foreningsformannen i Typografiske. "Jeg har jobba her i 20 år, og vi har ikke hatt noe bråk på alle de åra". Det siste han sa da jeg forlot jobben for siste gang "Du kan regne med min støtte hvis det blir noen rettsak". Mitt første møte med foreningsformannen varte i 40min. Han brukte en halv time og slengte dritt om AKP, mens blikket hans veksle mellom meg, og en bunke KK han hadde på bordet. (Jeg var på dette tidspunkt ikke medlem av AKP). Selve saken interesserte han ikke noe særlig. I ord uttrykte formannen støtte til kravet mitt om å bli gjeninntatt i jobben, og sa at oppsigelsen var usaklig, men i praksis saboterte også han det. "Vi skulle bare prate med en LO-jurist så skulle det gå så bra så". En månte etter var vi i møte med LO-jurist. Han satt makelig henslengt bak en diger skrivepult og kunne dessverre ikke gjøre noen ting. Skulle vi komme noen vei i en rettsal, måtte vi kunne bevise at oppsigelsen var politisk. Det gjalt altså ikke å bevise at oppsigelsen var usaklig, så lenge en ikke kunne bevise at den var politisk.

LO-juristen sa sjøl at utsagnet "vedkommende passer ikke inn i miljøet" er god nok oppsigelsesgrunn i prøvetida. For meg var dette en meget lærerik opplevelse, og jeg føler meg politisk mye sterkere etter dette. Jeg har også lært av egne feil. En skjønner ikke riktig hvordan arbeideraristokratiet fungerer før en har opplevd det sjøl.

En stand.

En lørdag jagde meg i stand i Oslo. Jeg opptrådte så provokatorisk. Kom jeg til røstemedlemmer og -medlemmer. Dette var selvfølgelig helt feil og galt. Diskusjoner er ikke det samme som uttrykk for kameratsens egne motsetninger, de viste interesse for de holdninger i forhold til ungdommen, og tilstanden vår. De tok skarpt ut de slike holdninger som kameraten vår avstod fra "Norsk Front". Det var derfor mener jeg ikke at kampe skarpt. For annen kamerat som jeg sto for P.S. og R. i grunnleggende diskusjoner, som de hadde i de kameratskaps som hovedoppgave i A.P., har kameratene og oss og blande seg i politisk diskusjon korrigert sine holdninger til de forutsetningene som de har og er framskreden i arbeidet, nettopp blant de ungdommen!

Ungdomskampen.

Berøyd og redd for å bli slått ned gikk jeg og en kamerat ut på gata for å diskutere med ungdommen en kveld. Men hva oppdaget vi? Ungdommen er sluttet ikke flendtlig innstilt overfor kameratene. Den er vår venn og kamphjelp. De støttet fullt ut aksjonen som ungdommen har stått oppe i andre steder. Kampen mot politivold i Oslo, kampen for ungdomsklubb i Fredrikstad.

Ungdommen her på stedet ønsket å ta opp kampen mot arbeidsløshet og for en skikkelig ungdomsklubb. De viste bare ikke hvordan kamerater, grip ledelsen i ungdommens kamp. Vår diskusjon med ungdommen endte slik: "Dere er kanskje ikke så verst likevel, dere, kom hit senere så vi kan diskutere mer."

OPPSUMMERING AV 1.MAI-ARBEIDET I DISTRIKTET

Denne oppsummeringa er skrevet av en kamerat på oppdrag fra DS/AU og etter retningslinjer som er godtatt av DS/AU. Men oppsummeringa i seg sjøl er verken diskutert eller vedtatt av DS.

Kameratene oppfordres til å studere oppsummeringa nøye, og ikke brenne inne med kritikk eller uenighet, men å sende denne til DS (lever den til styret) eller ved å sende innlegg til KOS. Oppsummeringa peker på alvorlige feil på flere områder som det blir viktig for oss å korrigere. Dette er feil som ikke bare vil slå ut i 1.mai-arbeidet til neste år, men som også vil slå ut i annen ekstern virksomhet. Vi har alt sett noen av dem i valg-arbeidet.

Denne oppsummeringa kommer seint, men den store mengden av rapporter som måtte gåes igjennom, gjorde at vi ikke klarte å få oppsummeringa ferdig til forrige rutine. Det store materialet som har kommet inn fra avdelingene, gjør også at denne oppsummeringa ikke kan få med alt. Vi må nøye oss med å trekke ut det som ser ut til å være de viktigste erfaringene, og analysere disse. Det kan derfor være viktige saker som er utelatt eller uteglemt, og dette er også en grunn til at oppsummeringa må leses med kritikk. Er det de viktigste erfaringene som er trukket ut, og trekker vi de rette konklusjonene av dem? Dette er spørsmål som kameratene må stille seg under lesinga.

A. SJØLVE DAGEN

Først litt om de reinte tallmessige resultatene på 1.maidagen. For hele distriktet under ett var det en framgang i oppslutningen i FFF-togene på 5-6 %. Dette mener jeg er bra, men samtidig må vi etter min mening slå fast at det er en motsigelse mellom denne lille framgangen og det som ble slått fast på et tidlig tidspunkt av SK, nemlig at det i år var grunnlag for stor framgang i oppslutningen om FFF. Dessuten er det store ulikheter fra sted til sted. Dersom vi bruker det samme kriteriet for framgang/tilbakegang som i den foreløpige oppsummeringa i juni-TF, viser det seg at 44% av arrangementene våre hadde framgang, 25% hadde stagnasjon, 25% hadde tilbakegang og 10% var nye arrangementer. Dette er noe bedre enn landsgjennomsnittet ifølge den samme artikkelen.

Kan vi trekke den konklusjonen at SK vurderte situasjonen alt for optimistisk da de påsto det var grunnlag for stor framgang? Jeg mener nei. For det første var det et sted som hadde stor framgang hos oss, på ikke mindre enn mellom 20 og 25 % mer enn i fjor. For det andre kan vi peke på helt klare årsaker til framgangen på dette og andre plasser, og på tilbakegangen eller stagnasjonen andre steder. Dette vil jeg komme tilbake til etterhvert nedenfor.

De store forskjellene som er fra sted til sted, gjør oppsummeringa vanskeligere. Men på den andre sida setter det oss i stand til å trekke konklusjoner om årsakene til framgangen og tilbakegangen, fordi vi kan se på forskjellen i jobbinga fra sted til sted.

Når det gjelder partiarrangementene om kvelden, er ikke bildet så bra. Her er det med ett unntak prega av stagnasjon og til dels stor tilbakegang. Men rapportene var mangelfulle når det gjelder partifestene, så jeg kan ikke gi noen fullstendig oversikt.

Til slutt litt om DNA/SV/NKP-arrangementene. Også her er rapportene mangelfulle, særlig når det gjelder tall fra ifjor. Men vi må slå fast at disse langt fra er døde hunder som knapt klarer å stille flaggborger på 1.mai. Noen steder hadde flere i tog enn i fjor, og har også hatt tog med stor oppslutning på steder der det ikke var tog ifjor. Etter det jeg har oversikt over, hadde de sammenlagt omtrent like mange i sine tog som det gikk i FFF-togene. Dette viser at også disse partiene kan stille mange og mobilisere en del folk når de virkelig legger seg i selen i et valgår. Så de av oss som har gått og flirtet av at SV og DNA skal lage tog, eller gjør det før andre viktige dager som f.eks. 11. sept., bør tørke vekk den fliren med det samme.

B. INNRETTINGA AV ARBEIDET

Innrettinga av arbeidet har de aller fleste stedene vært i overensstemmelse med direktivet fra SK: Mot arbeiderklassen, ungdommen og den progressive kvinnebevegelsen. De aller fleste stedene har dette blitt fulgt opp i praksis ved at det er oppretta grupper på disse områdene. I tillegg er det mange steder blitt organisert boliggrupper eller -komiteer. Men innrettinga og oppretting av grupper en en ting, jobbinga i dem en annen. Her er det store forskjeller. Siden avdelingene ikke har meldt fra om antall deltakere i de forskjellige seksjonene i toget, er det vanskelig å trekke sikre konklusjoner. Mange steder har avdelingene hatt store vansker med å få de faglige gruppene til å fungere, den manglende innrettinga mot arbeiderklassen i praksis er en av de store svakhetene ved jobbinga nesten alle steder. På den andre sida ser det ut til at der dette har lyktes, har det vært til dels stor framgang.

Når det gjelder kvinnegruppene er jeg på gyngende grunn, men det ser ut til at disse mange steder har vært utelukkende KF. I det hele tatt virker det som vi ennå hardt årlig grep om forholdet KF-FFF i praksis, og det er vanskelig å spore noe systematisk arbeid for å bygge videre på jobbinga fra 8. mars i FFF-arbeidet til kvinnegruppene eller KF.

Flere steder sto det en feilaktig linje i partiet i begynnelsen av 1. mai-jobbinga på at det ikke skulle opprettes egne ungdomsgrupper i boligområdene. Denne feilen blei korrigeret etterhvert, men om det feilaktige syntet på ungdommens særegne problemer og viktigheten av å reise kampen blant ungdomsmassene, er den korrigeret? Som helhet var det noe større framgang blant ungdommen enn for FFF totalt, men forskjellen er liten. Viktigere er det at de fleste plassene var det ikke noen framgang blant ungdommen i det hele tatt, det er noen få plasser som drar opp totaltallet. Dette peker på at enten har innrettinga på ungdommen ikke blitt fulgt opp i praksis, eller på andre feil i mobiliseringa av ungdommen. Dette spørsmålet nå oppsummeres grundigere i forbindelse med den neste årsplanen, der ungdomsarbeidet får en framtredende plass.

Jeg vil peke på en viktig svakhet til ved denne innrettinga: Det anti-imperialistiske arbeidet faller mellom alle stolene. Det blir ingen særskilt jobbing med dette området. Dette henger sammen med at det er uhyre få livskraftige anti-imperialistiske fronter i distriktet vårt, og er uttrykk for at vi har et altfor lavt nivå på det antiimperialistiske arbeidet.

Hovedkonklusjonen når det gjelder innrettinga er at den har blitt fulgt opp av et stort antall grupper og lokalkomiteer som har vært innretta mot arbeiderklassen, ungdommen og kvinnene. Dette er det positive. Det negative som nesten alle oppsummerer, er at innrettinga mot arbeiderklassen har vært for svak. Her er det grunn til å rope et alvorlig varsko mot et farlig høyreavvik.

C. MASSEMobiliseringa

På dette området er det tydelig at det er to linjer som står skarpt mot hverandre. En som fører til framgang, og en som fører til stagnasjon eller tilbakegang. Hva er det som kjennetegner disse to linjene? De skiller seg fra hverandre ved en lang rekke fellestegn. Her er hva de fleste avdelingene oppsummerer, og som tilsammen utgjør den feilaktige linja i massemobiliseringa som står sterkt mange steder og dominerer fullstendig noen få plasser:

Mange har ikke sett på spørsmålet om metodene for massemobilisering som noe problem i det hele tatt, men jobba mekanisk etter det samme opplegget som ifjor. Dette er en byråkratisk feil, og den førte til at opprettinga av FFF mange steder blei en helt formell sak, med svært få uorganiserte og uten at det blei mobilisert i det hele tatt på forhånd. Så blir det møte etter møte med de samme folkene uten at FFF-jobbinga blir en bevegelse som trekker stadig fler og fler med. Istedenfor å gå ut og gjøre undersøkelser blant masseene, blir det en isolert komite som sitter på kammerset og lager lokalparoler for folk. Istedenfor en komite som legger vekt på å aktivisere og utvikle de uorganiserte politisk, blir det en komite der jobbinga blir monopolisert i ledelsen og der uorganiserte ikke får oppgaver, og ikke får være med på

å diskutere politikk. Mange har også gjort den erfaring at folk som de har "mobilisert", ikke kommer på møter likevel. Dette peker på at mobiliseringa er for grunn. Bare en person sier han skal komme på et møte, er vi fornøyd, uten å legge vekt på å utvikle vedkommende politisk, sette han i stand til å møte den hetsen han vil møte og til å nedkjempe den borgerlige linja hos seg sjøl. Istedenfor å mobilisere folk ut fra deres egne erfaringer og deres eget nivå, på de sakene de sjøl er opptatt av, og sette disse i sammenheng med platforma til FFF, stoler vi på deres almene politiske nivå. Følgen er at vi ikke mobiliserer dem som er mest kampvillige, men bare dem som er våre nærmeste sympatisører og som flytter på et alment politisk nivå.

Som sagt er dette summen av oppsummeringene til de fleste avdelingene. Men noen oppsummerer også den andre linja for massemobilisering: De har sett på massemobiliseringa som et problem og diskutert det konkret. De har mobilisert på lokale kampsaker, og aktivisert de uorganiserte som er trukket ned i FFF-gjenger. De har lagt stor vekt på å jobbe med lokalparoler og lokale kampsaker og utvikla nye aktivister gjennom dette. De har fulgt opp disse med tilbud om sirkler og verving.

På grunnlag av rapportene kan det trekkes en ganske klar konklusjon av dette. Der høyrelinja har vært hovedsida, har det blitt stagnasjon eller tilbakegang i oppslutninga om FFF-toget. Blant de avdelingene som har jobba etter den riktige linja, er det noen som har hatt framgang. Dette viser at spørsmålet om massemobiliseringa ikke er alt, det er også andre saker (som jeg kommer til) som er viktige.

Hva er det som ligger bak den feilaktige høyrelinja i massemobiliseringa? Jeg mener det er ganske klart at det er et syn som går ut på at vi er heltene og at massene er "kjøttvekt". Med dette mener jeg at vi ser på massene som folk vi mobiliserer hver gang vi trenger dem som kjøttvekt i arrangementene våre, det være seg tog, møter eller annet. Dette er et klart ideologisk høyreavvik som jeg tror vi må korrigere både ved skolering og ved langt mer konkrete diskusjoner av metodene for massemobilisering og massearbeid.

D. DEN LOKALE KAMPEN

Også her er det to linjer som står klart mot hverandre. Den ene linja har vært å mobilisere bare på hovedparolene, og i praksis (eller til og med i prinsippet) kreve at folk må godta hele hovedparolegrunnlaget til FFF før de får være med på jobbinga. Lokale paroler blir helt underordna, almene og kanskje gjerne fordi de blir lagd av en isolert liten gruppe. Denne linja har stått sterkt, og det har måttet hard kamp til flere steder for å nedkjempe den. Hva var linja fra partiledelsen? I TF for januar blei den framlagt slik: "Å legge vekt på lokale dagskrav og mobilisering etter masselinjas prinsipper er ei forutsetning for framgang for klassekampetoga 1977. De som bryter med slike prinsipper for arbeidet vil ikke få framgang, men oppleve stagnasjon eller tilbakegang."

Oppsummeringene viser helt utvetydig at dette var riktig. De stedene det har vært lagt hovedvekt på å ta utgangspunkt i den lokale kampen og drive den videre, har det blitt framgang i oppslutninga om FFF-toget. For å drive lokal kamp framgangsrikt, må en beherske metodene for massearbeid, og en må ha et korrekt syn på massene som de virkelige heltene. Derfor blir konklusjonen så klar. Linja med hovedvekt på lokal kamp har hatt framgang en del steder, uten at noen kan oppsummere noe gjennombrudd for den. Det er derfor langt igjen, og vi må spørre oss sjøl hvor hovedsvakheten ligger.

I likhet med flere avdelinger mener jeg den ligger i dette: Det er ikke nok å blåse liv i den lokale kampen akkurat i tida før 1.mai, og så la den falle resten av året. For å få et virkelig gjennombrudd, må den lokale kampen drives hele året, på lang sikt og med strategiske perspektiver. Her tror jeg det står et stort og farlig avvik i distriktet. I tillegg må vi bedre det politiske og det organisatoriske grepet vårt om den lokale kampen. Dette er den ene hovedkonklusjonen i dette avsnittet.

Det viktigste området for den lokale kampen er arbeidsplassene og fagbevegelsen. Alle avdelingene, boliglag såvelsom arbeidsplasslag, oppsummerer dårlig grep om den ~~så~~ faglige oppfølginga av FFF-arbeidet. Det gjelder både innret-

tinga mot arbeidsplassene hos boliglagene og på arbeidsplassene hos arbeidsplasslagene. Dette betyr ikke at alt er helsevart. Men det peker på et område der det er særskilt viktig å analysere høyrefeila og treffe tiltak for korrigering. Det var problemer med å reise kamp på det massene på steder er opp-tatt av, og å knytte de lokale kampsakene til hovedparolegrunnlaget til FFF. Dette henger sammen med dårlig politisk diskusjon og politisk mobilisering i FFF. Flere steder klarte ikke kamperatene å få tatt opp spørsmålet om tilslutning til FFF i fagforeninga, på grunn av uanfellenhet overfor arbeider-aristokratene eller av andre årsaker. For boligkomiteene kommer det i tillegg at de i liten grad klarte å rette arbeidet sitt inn mot arbeidsplassene i området sitt. Dette er den andre hovedkonklusjonen i dette avsnittet.

B. ORGANISERING AV FRONTEN

Rapportene viser at dette er et stort problem som vi har dårlig grep om. Det er en rekke skadelige tendenser som har kommet til syne. Problemet oppstår ved at det de fleste stedene har vært en rekke grupper og underkomiteer samt en sentral FFF-komite som har skulle mobilisere til det samme FFF-arrangementet. IS/AU nedlegger en feilaktig linje på forholdet mellom den sentrale FFF-komiteen og lokalkomiteene, og slo fast denne linja:

"Den sentrale FFF-komiteen skal være politisk ledende overfor lokalkomiteene. Dette gjelder massemobiliseringa, de politiske linjene (parolegrunnlaget) og de organisatoriske linjene. Den sentrale FFF-komiteen må jevnlig diskutere og oppsummere erfaringene og mottagelsene i lokalkomiteene og om nødvendig gjøre undersøkelser eller få rapporter. Den må spre gode erfaringer til hele fronten, hjelpe lokalkomiteene til å løse mottagelser som dukker opp, korrigere feilaktige linjer, sikre at "nuller" i mobiliseringsarbeidet blir tetta, osv. Men selve massemobiliseringa skal først og fremst skje i lokalkomiteene etter de retningslinjene som partiledelsen har trukket opp."

Santelig blei det advart mot byråkratisme i fronten, og det blei slått fast at denne linja "er viktig for å sikre politisk enhet i fronten, en ledelse for fronten, og for å skole og utvikle massene i fronten".

Jeg tror vi må slå fast at vi har gjort store framskritt på dette området, men at det ennå er langt igjen for vi kan se at vi nevner disse problemene. De feilaktige tendensene som har vært mest framtrædende, har vært monopolisering av FFF-styret, dårlig kontakt med gruppene og særlig med "utkant-gruppene", byråkratisk ledelse av FFF-komiteen og at den sentrale FFF-komiteen ikke har klart å bli politisk ledende i fronten. Mange rapporter om svært massearbeid hos kamperatene i den sentrale FFF-komiteen. Dette er et alvorlig brudd med prinsippene for masselinja og må kritiseres skarpt når det forekommer. De kamperatene som monopoliserer og forsvinner massearbeidet sitt, må få hjelp og veiledning til å bli klar over feilen og til å korrigere den. Ser vi dette i en sammenheng med det som blei oppsumert under avsnittet om massemobiliseringa, så er det klart at vi må ta svært alvorlig på dette avviket.

Når det gjelder det økonomiske arbeidet, har dette vært på mange steder med skikkelig grep og med politisk propaganda for nødvendigheten av sjølberging for fronten. Men andre steder har det vært preget av spontanisene, manglende budsjettering og underskudd. Det fins også stygge eksempler på sløsing: Et sted blei det brukt 20 kroner på deltaker i toget bare på annonser. Det er massenes penger som blir brukt, og der fins det ikke ubegrensede forråd å se av.

Et viktig spørsmål når det gjelder organiseringa, er om vi klarte å aktivisere massene i fronten. I en artikkel i styrebladet for april om massemobiliseringa blei det hevdet at dersom antall aktivister i FFF var mindre enn 50% av antallet på deltakere i toget i fjor, var det fare på ferde, og at fronten da jobba altfor snevert. Styret i en avdeling reagerte på dette tallet, og mente det var så urealistisk at det virka mot sin hensikt. Jeg er ikke enig. Mange mindre steder hadde i fjor med fra 50 til 80 deltakere. På disse stedene var det store tallet minst to grunner. Er det da urimelig å sette 10 til 15 aktivister i hver gruppe som minimum for antall aktivister? Jeg mener ikke det, ut fra det som er oppsumert foran. På de større stedene er det vanskeligere med oversikten, men jeg kan ikke forstå at det er noen

grunn til å stille lavere målsetting der.

F. PARTIETS LEDELSE

Alle veit at partiet er drivkrafta bak opprettinga av FFF, parolegrunnlaget for fronten og linjene for jobbinga. Men hvordan er det, er partiet også ledende i å sette disse linjene ut i livet? Og hvordan utøver partiet denne ledelsen? Her har vært en del skadelige tendenser.

For det første har det vært en tendens til at partiet har underlagt seg fronten. Dette henger sammen med tendensen til manglende aktivisering av massene i fronten. Fronten har blitt praktisk, mens partilaget har holdt de politiske diskusjonene for seg sjøl.

Sammen med dette har det vært en tendens til mangel på ledelse av fronten fra partiets side. Dette har først og fremst arta seg ved at ansvaret for FFF-arbeidet har blitt delegert vekk. I en avdeling kjente ikke styret, linjene for 1.mai-arbeidet, men overlot alt ansvaret til 1.mai-ansvarlig. Denne tendensen har vært utbredt, og tyder på at det i distriktet er et alment svakt grep om metodene for kollektiv ledelse, og lavt nivå på forståelsen av nødvendigheten av partiets ledelse.

For det andre har det arta seg ved manglende kontroll og oppfølging av arbeidet fra styrets side. Stalin sier at "det er noen som tror at det ikke skal mere til enn å utarbeide en riktig partilinjje, forkynne den for all verden, legge den fram i form av allmenne saker og resolusjoner og vedta den enstemmig - så kommer seieren av seg selv, så og si automatisk". Hvor mange av oss er det ikke som har gått med slike ideer? Jeg mener at 1.mai-arbeidet har vist at vår forståelse for viktigheten av det organisatoriske arbeidet og partilagets grep om ledelsen av dette, ligger på et altfor lavt nivå. Her trengs det både skolering i teorien og et bedre grep om metodene for kontroll og oppfølging og for fostring av kadrene.

Følgen av disse tendensene blei at det var et problem for partiavdelingene å være politisk ledende overfor fronten og overfor de enkelte partikamperne. Vi veit nok i teorien at partiets ledelse er nødvendig både i dagskampen og i kampen for sosialismen, men det mangler ennå mye på å forstå hva dette krever av oss reint konkret i de enkelte sakene vi jobber med.

G. KAMPEN MOT REVISJONISME

Jeg kan uten videre slå fast at denne har ligget lavt de aller fleste steder. Det har vært en tendens til å se på den som de hundre som vi ikke trenger ta alvorlig. Nesten ingen klarte å få til konfrontasjoner eller jobba for dette. Enda kamperatsene visste flere steder at SV 99% sikkert ville legge til et tog, blei ikke dette tatt alvorlig for i den aller siste tida. Det blei lite kjør mot togene deres. Det var en tendens noen steder til å fremheve parolefrihet og reservasjonsrett som det viktigste skille mellom den og FFF, men dette ser ut til å ha blitt nedkjempa.

Derimot var det slik at den propagandaa som blei kjørt mot den, i hovedsak retta seg mot parolene deres, og ikke mot de revisjonistene står for i praktisk politikk. Dette trur jeg henger sammen med tendensen, nevnt før, til å bare jobbe med lokale kampsaker i tida før 1.mai, og med frykt for å reise kampen mot revisjonister og arbeideraristokrater i fagforeningene.

Men den viktigste svakheten mener jeg er at det ikke er noen ting som tyder på at kampen mot revisjonistene blei reist i gruppene i FFF. Der burde vi ha kjørt grundige diskussjoner med massene i gruppene om hvorfor politikken og parolene til revisjonistene er borgerlig og reaksjonær og sette den motsetning til politikken til den som støtter FFF og til parolene til FFF. I motsatt fall bryter vi med linja om å forakte fienden i strategien, men ta ham alvorlig i taktikken. Som kommunister må vi også legge fram de strategiske perspektivene og legge vekt på å knytte lokale paroler og kampsaker sammen med hovedparolene og de strategiske perspektivene. Sjælsagt uten å blande dette sammen med det politiske grunnlaget for fronten.

H. MOTSIGELSENE PÅ PAROLEGRUNNLAGET

Jeg skal ikke gå igjennom de motsigelsene som har blitt reist i detalj, men prøve å oppsummere hovedsaka. Vi kan slå fast at de fleste motsigelsene som har blitt reist, har dreid seg om det nasjonale spørsmålet. Dette mener jeg er alvorlig. For vi kan uten videre slå fast at dette kommer til å bli et brennende spørsmål i åra som kommer, et spørsmål som alle kommunister og progressive må beherske. Her har borgerskapet, sosialdemokratiet og revisjonistene svære horder av svin på skogen som de er livredde for at massene skal avsløre. Hendingene omkring 17.mai og delinga av Barentshavet og presset mot Svalbard fra Sovjets side viser vel dette klart nok. Utviklinga av de grunnleggende motsigelsene i verden og perspektivet på imperialistisk okkupasjon og folkekrig understreker dette ytterligere.

Videre har det vært motsigelser på parola om kobiloppgjøret som viser at vi trenger å bedre forståelsen vår av dagskampens betydning. Dette blir ekstra viktig tatt i betraktning av at distriktets siste beretning oppsummerer økonomiske avvik på en rekke områder av jobbinga vår.

For det tredje mener jeg at DS kjørte ei gærn linje gjennom nesten hele 4.mai-jobbinga med å undervurdere betydningen av det politiske grunnlaget for FFF og de motsigelsene som blei reist på det. Det blei lagt stor vekt på spørsmålet om massenobilisering og lokale kampsaker, med det var en feil at dette trengte de politiske motsigelsene på parolegrunnlaget i bakgrunnen. I framtida må vi legge langt større vekt på å utvikle massene i FFF politisk og sette dem også i stand til å gå aktivt ut med politikken vår med full tillit til at den er riktig og til at de har forstått den sjøl. Dette er en opplagt forutsetning for at den progressive bevegelsen skal vokse så raskt som enhver kommunist kan se at det er behov for.

I. PARTIFESTENE PÅ 1.MAI

Her har jeg ikke noe skikkelig oppsummering. Flere melder om svak mobilisering, og noen steder var det sterk tilbakegang i oppslutningen sammenlignet med '76. Talen har av mange blitt kritisert for å være lite fengende og lite egna til å vekke entusiasme og verve flere medlemmer til partiet. Jeg tror både DS og de avdelingene det gjelder må oppsummere dette skikkeligere for å finne ut hvilke motsigelser det er som ligger bak. Det kan tyde på at partiet lar seg presse tilbake av hets og kjer fra borgerskapet. Derfor mener jeg vi bør ta alvorlig på å finne årsakene til de feila som blei begått.

J. SLUTTORD

I det foregående har jeg lagt vekt på å trekke fram feilaktige tendenser og avvik på de viktigste områdene. En kan derfor bli sittende igjen med det inntrykket at det er feil og avvik som dominerer. Et slikt inntrykk mener jeg ikke ville være riktig. Alt i alt mener jeg vi må oppsummere frangang på 1.mai og i jobbinga vår i FFF. Både når det gjelder oppslutningen og når det gjelder forståelsen og grepet vårt om de områdene som har blitt brukt fram her. Dersom det er slik jeg håper, at denne oppsummeringa har satt søkelyset på de viktigste feila våre og kan tjene som et grunnlag for å korrigere den, tror jeg derfor vi har rett til å være optimistiske med hensyn til framtida.

Vi ser hvordan 1.mai-jobbinga har vært prega av kampen mellom en korrekt m-l linje og en moderne revisjonistisk høyrelinje på alle områdene. Når vi skal jobbe med å korrigere feila og avvika, må vi holde fast ved denne hovedmotsigelsen og strebe etter å finne ut hvordan høyrelinja på de forskjellige områdene henger sammen med de tre røttene til avviket som vi har oppsumert i den siste beretninga vår.

Pål

- 1) Beretninga er enkelt og godt skrevet, den tar opp de viktigste utfordringene KP har reist og reiser knaggen på. Den har flere gode, konkrete eksempler som viser at LAU har gjort underrettelse. Sjolkritikken fra LAU er god og viktig.

Men:

- 2 a) Beretninga er i form en sammenslissing av beretning og handlingsprogram. Ja, særskilt en plattformdiskusjon kan en ha inntrykk av enkelte ganger.

b) Beretninga er lite el. dirlig politisk begrunns. Den tar ikke konkret opp spør. om den særlige kvinneunderstrykningen og hvordan den virker på kvinnene, og ut fra det: Hvordan samarbeidet blant kvinner ber drives.

c) Antakelig som en resultat av b) finnes tendenser til overruling i beretninga, som f.eks. at KP-motene er av underordnet betydning - her skal det skje seg for alle penga. Vi mener motene er viktige som skoleingstiltak, som oppsummering av erfaringer, som utstakling av politiske linjer, og også som konkret samarbeids-tilbud.

d) Arvenittet er lite, og forkesten i sin helhet. Det gir et feilaktig bilde av situasjonen mange steder, trekker inn uaktuelle forhold (Våler), og ligger på en annen linje enn den beretninga som helhet legger opp til. Lokal-arvenittet trekker i gamle spor, og er et eksempel til skrekk og advarsel.

e) Beretninga har tendenser til å overrulle KP. Det er bra å gjøre sjolkritikk, men tre eksempler til å lære av, rette politiske standpunkt, er blitt for lite frem- borte i forhold til de "svarte" sidene.

f) Fordi beretninga har en såvidt grunn analyse av situasjonen har ikke LAU evna å stå ut at de politiske drukkene til feilene, og dermed ikke skilt praksis fra politisk plattform. Dette kan være årsaken til inntrykket av overrulling.

Vi mener disse pkt. er alvorlige innvendinger mot beretninga, men at den i hovedsak er konkret fordi den har en korrekt politisk innretning og har tatt tak i hovedfeilene og dekket ut korrigerings tiltak. Kritikken vår går altså i hovedsak på svak politisk analyse og begrunnelse, og de feil dette fører med seg.

Vi mener fortsatt at de mest alvorlige vi opprinnelig presenterte for LAU har vært en tre ting, og nevner disse vår og deres politiske forutsetning for hvordan korrigerings tiltak i KP. Vi mener nå at vi har sagt i linjespeil, men at LAU har tatt for lett på feilene og lite brukt den særlige kvinneunderstrykningen som utgangspunkt. Derfor de feil vi innledningsvis har nevnt. LAU bør ta opp sjolkritikk overfor feilene fordi de har stått på en gal politisk linje.

Vi mener fortsatt at denne diskusjonen må vidreføres i partiet og fremst for en skikkelig korrigerings.

GRETE

Denne kritikken er laget på grunnlag av 2 skriftlige kritikker med det arbeidet som ble gjort i forbindelse med demonstrasjonene til ære for Champignonarbeiderne. Kritikken i begge tilfelle var svært sammenfallende. Bortsett fra kritikken på første demonstrasjon, hvor jeg var bortreist, tar undertegnerten ansvaret for det som er sammenfattet.

1. Det var drevet svært dårlig propagandasarbeid for den første demonstrasjonen som gikk for rettsaks. Mange fikk beskjed bare noen få dager før demonstrasjonen. Resultatet var at svært få møtte opp. Men til gjengjeld stilte det svært mye park, både uniformert og sivilkledd. De fleste følte at det måtte være svært lett å registrere folk på den da. Imidlertid for Champignonarbeiderne advarte ikke mot dette.

2. Demonstrasjonen gikk igjennom et relativt stille strøk på en stille tid. Det var lite som fortalte massene hvorfor demonstrasjonen gikk gjennom Strømmen og hva saken gjaldt, dvs ingen løp nedla og svært sjeldne paroler. Det mest positive var appellen.

3. Punktvis demonstrasjonen på Strømmen etter denne trakk bare en håndfull folk og den ble arrangert på en tid da stedet nesten var folketomt. Selv om det ble drept mange bra elagere, har jeg følelsen av at demonstrasjonen hadde liten effekt.

4. Selv om mobiliseringa til demonstrasjonen i Lillestrøm var noe bedre enn de første, var det på ingen måte god nok. Det virket av felle beredelse og dårlig koordinering. Folk kom for å hente løpseddel på onsdag for demonstrasjonen, mens den ble laget på torsdag. De 2000 løpseddelene som skulle deles ut i byene ble aldri hentet. Skred og tilfrelse til demonstrasjonen ble ikke innlevert for 2 dager før demonstrasjonen. Dette kunne faktisk ført til at politiet kunne ha arrestert demonstrasjonen på grunnlag av de hadde gjort dårlig tid til å behandle sakene.

Under demonstrasjonen var det dårlig grep om oppstillingen og igangsettningen. Leget hadde gått halve ruta for noen sent på delene av løpseddelene, demningen, innstilling av pengene for å dekke utgiftene og så videre. Champignonarbeiderne ble levert i siste sekund. Det ble flere problemer og stopper igjennom tåget når arrangementet var slutt og demningen ble på tilfældigvis at disse ble kalt tilbake på.

OPPSUMMERING: Det virket ikke som det var gjort noe særlig for å mobilisere arbeidene. Alltid for første gang. Det ble heller ikke gjort noe for å forhindre de linje på å protestere selv om Champignonarbeiderne godtok dette. Jeg synes at i demonstrasjonen på denne anken er for nye. Det virker som en en demonstrasjon er den eneste demonstrasjonen vi kan finne på. Mange følte at begrepet "Yrkesdemonstranter" passer bra på oss. Demonstrasjoner med så dårlig mobilisering er vel også et uttrykk for dårlig menneskelige. Når vi i demonstrasjonen for vår egen del eller gjør at det for at massene skal lære noe? Etter min mening som en så viktig sak som at det nå er rettelig skilt fast på det ikke er lovlig å straffe det veskelige oppsigelsen alt for dårlig frem.

Tilslutt en sjolkritikk. Mitt eget arbeid i forbindelse med demonstrasjonen var dårlig. Sjøl om jeg var ung i at demonstrasjonen ble holdt, var det min klare plikt som kommunist å jobbe for at resultatet ble mest mulig vellykket når den først var vedtatt. Min reaksjon var småbørgerlig og anarkistisk.

Endre

BRA I TEORIEN, MEN.....

Alle forstod at det var viktig og riktig å sette ungdommen som hovedoppgave for hele partiet. Det kom ikke fram motsigelser på det. De dukka imidlertid opp da vi begynte å snakke om hvordan ungdomsarbeidet skulle legges opp i vår avdeling. Spesielt en av oss hadde store problemer med å gå ut og jobbe blandt ungdommen.

Motsigelsene ble satt fram slik: Jeg treffer mye ungdom hver dag på jobben. Den vil jeg sjøl- sagt snakke med og drive undersøkelser blandt. Men når noen i avdelinga mener at jeg bør begynne å vanke ("bli fast gjest") i miljøer som gatekjøkkenet og diskoteket, støt- ler jeg. Hvorfor skal jeg det?

Det går ikke bare på en person- lig redsel for å dunne meg ut, bli pepet ut osv.

Det virker bare så innmari kunstig at jeg skal steppe opp på disko- teket når folk jeg møter der, vet at jeg har barnevakt hjemme og 30 stillebøker som skal være ferdig retta til dagen etter. Hva skal jeg på diskoteket? Kan jeg ikke snakke med ung- dommen på skolen? Får de større tillit til meg om jeg begynner å vanke i deres miljøer? Jeg mener nei.

Det fins yngre folk i vår avde- ling som det sikkert ville falle mer naturlig å gå f.eks. på diskoteket. Da får heller de gå dit og snakke med ungdommen, så får jeg snakke med dem når jeg er sammen med dem på jobben.

Jeg synes det er for lettvin- t å si at jeg er et offer for generasjonskløftenkning. Motsigelsene mine er inntertfall ikke løst. Har de samme motsigelsene dukka opp i andre avdelinger? Hvordan kan motsigelsene våre løses?

ULLA

TIL KAMP MOT GÆRNE IDEER OM HVA HOVEDNOTSIGELSEN I PARTIET ER

I tida før det siste distriktsårsnøtet var det noen kamerater som hadde ideer om at hovednøtsigelsen i partiet går mellom byråkrati og sjablongnessige skriverier på den ene sida, og ei korrekt masselinje på den andre. (gjengitt etter hukommelsen). I beretninga til distriktet blir det derimot slått fast at hovednøtsigelsen går mellom "ei moderne revisjonistisk linje og ei korrekt marxist-leninistisk linje" (s. 55). I de diskusjonene som blei ført foran og på årsnøtet blei den gærne måten å stille hovednøtsigelsen nedkjempa - trudde vi kanskje. I så fall bør vi se å tru om igjen. For i det siste hardet konnet to saker som viser at dette ikke er tilfelle.

Den ene saka er artikkelen til Bo i julinummeret av KOS (Om skrivestilen i KOS). Han skriver at han er usikker på spørsmålet om hovednøtsigelsen. Men hele innlegget hans viser at han mener at hovednøtsigelsen ikke går mellom de to linjene slik beretninga slår fast. Det er dessuten nye som tyder på at han står på det gærne synet som blei referert ovenfor. For det første fordi han ser det som viktigst å reise kampen mot sjablongnessige skriverier og ikke mot det moderne revisjonistiske avviket i partiet.

For det andre fordi han skriver: "Revisjonisme oppstår spontant i det kommunistiske partiet når kamerater lar seg presse til å anta borgerlige standpunkter og, bevisst eller ubevisst, tar til å "tolke" MLM for å forsvare den." Han argumenter med at revisjonismen oppstår som et resultat av ytre press, altså at den ikke fins i partiet bestandig og overalt i form av ei linje som står i kamp mot den marxist-leninistiske linja. Han ser ut til å mene at revisjonismen ikke fins hos en kamerat før kameraten har blitt revisjonist. Såvidt jeg kan skjønne, er dette det same synet som Deborin-skolen sto for i Sovjet og som Mao tilbakeviser i "Om nøtsigelsen".

Den andre saka er en rapport som en kamerat har sendt til DS i forbindelse med oppsummeringa av 1.mai-arbeidet, der han bl.a. skriver: "I en diskusjon (...) kom det til dels kraftige motsetninger om hvordan de feilene som ble gjort i forbindelse med 1.mai-arbeidet skulle beskrives. Såvidt jeg skjønnte, ble hovednøtsigelsen beskrevet som byråkratisering og monopolisering i motsetning til en masselinje." De kameratene som står for dette synet, bør ta for seg oppsummeringa av 1.mai-arbeidet, og stille seg spørsmålet om det er mulig å korrigere de feila som er oppsummert der ved bare å reise kamp mot "byråkratisering og monopolisering" og å forbedre masselinja.

Jeg mener det er helt klart at dette ikke går. Hva med f.eks. det lave nivået på kampen mot revisjonismen, svakhetene i partiets ledelse, innrettinga på arbeiderklassen? Det er klart at å stille hovednøtsigelsen slik disse kameratene gjør, bare vil tjene til å hindre at det blir reist kamp mot disse avvika.

Derfor er det fullstendig feilaktig å hevde slik Bo gjør at "på bakgrunn av det jeg her har sagt vil jeg hevde at du ikke har noe grunnlag for å stemple det fanøse forslaget til hovednøtsigelse som revisjonistisk". Tvert imot ser vi at slike feilaktige oppfatninger av hva som er hovednøtsigelsen nettopp er et utslag av den moderne revisjonistiske linja. Derfor må vi vente at de vil oppstå igjen og igjen, og aldri slappe av i kampen mot slike ideer.

Jeg mener at de kameratene som står for dette feilaktige synet på hva hovednøtsigelsen og andre som er i tvil om det, må sette seg ned og studere dette spørsmålet på nytt. Dersom de fastholder synet sitt, må de legge fram de argumentene de har for det, slik at vi kan få en reell diskusjon om dette grunnleggende spørsmålet.

Tore H

RU-laget må koples inn med en gang - dette er ikke noe jeg skal jobbe med på si. Kanskje det er noe annet som er viktigere å prioritere enn der U-skolen torresten? Jeg har vel egentlig ikke tid til å jobbe med en ny sak nå? - Typiske tanker, men dette må vi gjøre noe med! Jeg har alt avtalt møtedag i neste uke med henne og at jeg kommer innom før det. Tenk at det fins fem elever på den skolen som kanskje kommer til meg for å diskutere kampen for en karakterfri skole! Det blir nok mye å gjøre framover hvis vi klarer å se all den entusiastiske ungdommen rundt oss!

Fra en U-ansvarlig

UNGDOMSARBEID ER PARTIARBEID!

I en rapport nylig tok et styre opp problemene i samband med at en del kamerater er medlemmer både i partiet og i RU.

I brevet heter det: "I partiarbeidet blir dette ei gruppe som det er vanskelig å bruke i partiarbeidet pga arbeidsbyrda."

Hva er dette? Er det en uheldig skrivefeil? Nei, slutt ikke! Dette er en klar formulering av en mottagelse som har stått hardt i partiet i lange tider: "Ungdomsarbeid er ikke partiarbeid! Denne feilaktige linja har ført til kamp mot oppretting av ungdomskomiteer i 1.mai-arbeidet og i valgkampen. Det er en linje for at RU skal være ved- og vannbærere for partiet og hjelpe oss med våre oppgaver, ikke organisere seg for å sette partiets politikk ut i livet overfor og blant ungdomsmassene. Alle kamerater som jobber med ungdommen må kjempe for at deres arbeid blir sett på som fullverdig partiarbeid, akkurat som f.eks KK-salg (og jobbing i KF!) - ikke som arbeid på siden, som "må taes igjen med skikkelig partiarbeid"!

kamerat som jobber med ungdoms-
politikken.

